

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

ΝΕΑΠΟΛΙΣ

Ἴδὲ τὴν Νεάπολιν καὶ εἶπα . . . ἀπόθανε, ναί· ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὰ στήθη τῆς Κλεοπάτρας ἀπέθνησκε μεθῶν ὁ δούλος, ὃ τολμήσας νὰ ἐρασθῆ τῆς βασιλίδος καὶ πρὸς μίαν ἔρωτος παννυχίδα τὴν ζῶν ἀνταλλάσσω . . . ἀπόθανε, ἀπολάσας πρῶτον τῆς Σειρήνος ταύτης ὀλοκλήρως καὶ κατὰ κρόνον . . .

Ἄλλ' εἶναι ἀδύνατον.

Τίς θέλει ποτε κορεσθῆ ἀναπαύων τὸ βρομῶδες βλέμμα ἐπὶ τὰ βαθυκύανα πλάτη τοῦ μαγικοῦ κόλπου, ἐπὶ τὰς ἀκτὰς τοῦ ὀποίου, ἐν μέσῳ ὀργίων, φωτὸς καὶ χρωμάτων, νωχελὴς ἀπλοῦται ἡ Παρθενόπη, ὡς ὀδαλίση δραπετίς ἀπὸ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου, ἢ ὑψῶν αὐτὸ ἐπὶ τὸν σκιερώτερον καὶ καταπληκτικὸν ὄγκον τοῦ γηραιοῦ Βεσουβίου, ὃν ἡ ἐπικόρυφος αἰώνιος καὶ φαῖα ἐκ καπνοῦ νεφέλη ἐπιδείκνυσιν αἰείποτε συνωφρωμένον καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν τείνοντα καὶ ὀλιγορῶντα τῆς πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ μαγίσσης, ἐφ' ἧς ἐκάστοτε ἀδιαφόρως ἀφήσει καταπίπτοντας εἰς πυρίνους καταρράκτας, τοὺς κεραυνοὺς, οὐ· μάτην ἀπὸ τῶν ἰδίων σπλάγχχνων βάλλει κατὰ τῶν οὐρανίων θόλων ; . . .

* *

Μετὰ τὴν πατρίδα, καὶ Ἕλλην ἀκόμη ὁ θνητὸς ἂν ᾔηται, τί ἄλλο δύναται περισσότερον ν' ἀγαπήσῃ, ὦ Νεάπολις, ἀπὸ τὸν κόλπον σου, τὸν Βεσουβιὸν σου καὶ τὰ μακαρόνια σου ;

Καὶ παρὰ τὴν τριάδα ταύτην, πῶς νὰ λησμονήσω σέ, *Nannella mia*;

Πόσον ἡδυπαθέστερον μὲ κηλεῖ τὸ κύμα τοῦτο τοῦ κόλπου, ἐφ' οὗ ἐπτερώθησαν τὰ πρῶτά σου ὄνειρα, διώκοντα τὸ ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος ἐκλείπον λευκὸν ἰστίον, ὅταν ὄμοῦ, ἐν σιγῇ παρακαθήμενοι

inta 'na barcattella

διασχίζομεν αὐτό . . . Πόσον ὁ Βεσουβίος, ὃν ἐν ἀβροτάτῃ μικρογραφίᾳ περιβάλλει ὁ κομψὸς σου στηθόδεσμος, ἐνῶ ἐπὶ τὰ χεῖλη σου πλανῶνται φιλήματα φλογερότερα τῆς λάβας ἐκείνου, πόσον τὸ ἐπιβλητικὸν ἡφαιστειὸν μοὶ δείκνυται φαιδρὸν καὶ χάριεν ὡς σγκοινονοῦν τῆς χαρᾶς ἡμῶν καὶ ὡς ἡμεῖς σκιρτῶν, ὅταν συνεσφιγμένοι ἐπὶ τῆς στενῆς *carroz-zella* ἀστραπηδὸν διαβαίνομεν παρερχόμενοι τὰ θέλητρα τοῦ Παισιλίπου, τὴν βλακωδῶς ἐπιδεικνυμένην πολυτέλειαν τῆς Ριβήρας, τὸν δημοκρατικῶς, ἢ δικαιοτέρον, λαζαρονικῶς ἔξερβάκωτον ὄχλον τῆς Ἁγίας Λουκίας . . .

Καὶ τὰ μακαρόνια ; Σὺ δὲν μ' ἐδίδαξες, ὅταν κενοῦται ἡ παρατεθεῖσά μοι παροψὶς νὰ ζητῶ τὰ ἴδια ;

Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ἀποφασίση τις νὰ πείσῃ ἑαυτὸν, ὅτι ἔκορέσθη βρομιάζων ἀπὸ τοῦ Παισιλίπου, καταδιβρώσκων, —δηλ. καταπίνον— μακαρόνια, καὶ φιλῶν Νανέλλας . . . τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἂς αὐτοκτονήσῃ.

* *

Ἄλλ' ἤδη, φαντάζομαι τὸν περὶ τὸ *Mh Xáreesai* κύκλον νὰ μοι νεύῃ, καὶ τέλος πάντων στρέφω περὶ ἑμαυτὸν τὰ βλέμματα καί . . . ἐννοῶ τὴν θέσιν μου.

Βίσεχώρησα ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ *Mh Xáreesai* ἄγνωστος τοῖς πᾶσιν, ὑπ' οὐδενὸς παρουσιασθεὶς καὶ πρὶν ἢ ὑποκλιθῶ τοῦλάχιστον ἐνώπιον τοσοῦτον λαμπρᾶς καὶ διακεκριμένης δημηγύρεως, ἠρξάμην ὡς ταχυδακτυλογράφος ἢ φαντασμαγόρος ἀνασύρων ἐκ τοῦ μεστοῦ λήρων σάκκου μου ἡφαίστεια, στηθοδέσμοις, μακαρόνια.

Signore. (Ἄπευθύνομαι πρὸς τὰς περικαλλεῖς καὶ εὐφροσύνας ἀναγνώστριάς τοῦ *Mh Xáreesai*· ἀδύνατον νὰ μὴ ᾔηται τοιαῦται, ἂν τῶντι ἀναγινώσκωσιν ὅλα ὅσα ἐκποιοῦσι δι' αὐτὰς αἱ εὐφρόστεραι ἀρσενικαὶ κεφαλαὶ τῶν Ἀθηναίων, πρὸς ὧν τοὺς κυρίους ἀποτείνομαι.)

— Signori.

Ἡ παρουσίαις ἐγένετο· ἀλλ' ὅπως ἐντελέστερον γνωρισθῶμεν, σπεύδω ν' ἀνακοινώσω τῇ εὐγενεῖ δημηγύρει, ὅτι εἶμαι Ἀθηναῖος, εἰ καὶ καλοῦμαι *Βοημὸς*, ἔμπορος, εἰ καὶ ἐκάστοτε καταλαμβάνομαι ὑπὸ τοῦ *sfizio* (ἀμετάφραστον) νὰ γράφω στίχους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀρχεῖους . . .

* *

Θὰ ἐπεθύμουν, ὡς ὁ Νέρων, ὅπως πᾶσαι αἱ ἀναγνώστρια τοῦ *Mh Xáreesai* εἶχον μίαν μόνην κεφαλὴν καὶ ἓν σῶμα, οὐχὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ σκοπῷ, πρὸς Θεοῦ! — ἄλλως τε, καὶ αὐτὸς ὁ Νέρων ἂν τὰς ἐγνώριζε θὰ ἤλλαξε τοιοῦτον, — ἀλλ' ἔνα ἡδυνάμην ὡς πρὸς μίαν μόνην Κυρίαν προσφέρων τὸν βραχίονά μου, ὁδηγὸς αὐτῆς νὰ γείνω ἂνὰ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Παισιλίπον, ἂνὰ τὴν Πομπηίαν καὶ τὸ Βεσουβίον.

Ἄλλὰ θὰ πλάσω ἰδανικῶς μίαν τοιαύτην *συγχωνευτικὴν* ἀναγνώστριαν, θαῦμα τελειότητος, καλλονῆς, εὐφυίας καὶ χάριτος, δίδων αὐτῇ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ταύτης, τὴν κόμην ἐκείνης, τὰ χεῖλη τῆς ἄλλης καὶ τοσοῦτων ἐτέρων τὸ στηθος, τὸ ἀνάστημα, τὴν κνήμην, — καὶ ταύτην ἐτι, διότι ἐπιφυλάσσομαι νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὰ λουτρά· εἶναι δυνατόν ὑπὸ τριάκοντα πέντε βαθμῶν καύσωνα νὰ μὴ ποθήσωμεν τὰ δροσερὰ νάματα τῆς ἁγίας Λουκίας ;

Τὴν ἰδανικὴν μου σύντροφον προσκολλῶ *bras dessus bras dessous* ἐπὶ τὸ δεξιὸν τοῦ στήθους μου μέρος.

Καὶ τώρα, ὦραία μου καὶ Ἀθηναία συνοδοιπόρε, ἀφοῦ ἐδέχθης τὴν συνοδίαν μου, ἔλθε νὰ σπεύσωμεν . . . ποῦ τὸ πρῶτον ; τί πρῶτον νὰ ἴδωμεν ; τὴν *Villa* ἢ τὸν *Πουλιτινέλλον* ; τὸ *Μουσεῖον* ἢ τὸ *Porto* ;

Ἐπιθέσωμεν, ὅτι ὄμοῦ προεγευματίσαμεν ἐν τῷ Ἐστιατορίῳ, τοῦ ὀποίου εἶμι θαμῶν, ἐν τῷ «Βέρμουτ τοῦ Τορρίνου».

Καὶ τώρα μετὰ τὸ πρόγευμα :— ἦτο καλὸ ;— ἄ ! πολὺ καλὸ· δυνάμεθα, ἀφοῦ καὶ οἱ δύο εἴμεθα Ἀνατολίται, νὰ μὴ ἐνδιατρίψωμεν ὀλίγον εἰς τὸ παρακείμενον μικρὸν καφενεῖον, ἐν ᾧ δύναται τις νὰ ῥοφήσῃ κύμβην καφὲ ἐξ ἐκείνου, ὅστις, ὡς λέγουσιν οἱ ἀγαθοὶ Νεαπολίται, *si mangia e si beve* (καὶ τρώγεται καὶ πίνεται) ; Ἐδῶ ἡ ὄψις φεσίων τινῶν προβληματικῶν ῥαγιαδῶν καὶ ἐξ ἄλλου ἀνδρικῶν τινῶν ἠλιοκαῶν μορφῶν ἡμετέρων ναυτικῶν τοῦ Ἀρχιπελάγους, ἐπασχολοῦσιν ἐκάστοτε τὸ πνευμά μου, ἀγωνιῶν ν' ἀναμνησθῆ συναντήσεώς τινος ἢ γνωριμίας, ἀνυπάρκτου ἐν τῷ παρελθόντι, ὡς εἰ πᾶν ὅ,τι *ἐκεῖθεν* προέρχεται, ὀφείλει νὰ μοι ᾔηται ἤδη οἰκεῖον, γνωστὸν, ἀνῆκόν μοι τέλος, ὡς μοι ἀνήκει ἡ πατρίς ὀλοκλήρως.

* *

Ἴδου ἡμεῖς ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀτέρμονος τοῦ Δημαρχείου πλατείας, ἧς, ἐν τούτοις, ὄρια καταφανέστερα ἐγείρονται ἔνθα μὲν τὸ ὑπὲρ τὸ Βέρμουτ τοῦ Τορίνου μεγαλοπρεπὲς μέγαρον, ἀπέναντι τὸ Λιλιπουτιανὸν θέατρον *San Carlo*, τὸ κατ' ἀντίθεσιν *pendant* τοῦ κολοσιαίου *San Carlo*, ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ ὀποίου ἀπὸ ἐνὸς αἰῶνος ἀναγεοῦται ἀθάνατος ὁ *Πουλιτινέλλος*· ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τὸ ἐπιβλητικὸν μέγαρον τοῦ Δημαρχείου καὶ κατέναντι τούτου, *πέραν χαμηλῶν* τινῶν οἰκημάτων, ἐν αἷς ἐποσωρεύονται κα-

φραεία, θέατρα και ζυθοπωλεία, κατηφής ως γίγας γηραιός ὀρθούται ἐτι ὁ Νέος Πύργος (Castel Nuovo), ὃν οἱ ἀναγνόντες τὸν *Maζανιέλλο* ἐγνώρισαν ὡς διαμονὴν τοῦ ἰσχυρογνώμονος—ὡς πᾶς τύραννος ἢ Ἑλλήν Ἰπουργός—Δουκὸς Δ' Ἄρκου.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὰς κοσμούσας τὴν πλατεῖαν δενδροφυτείας, εὐθυμοὶ τώρα εἰσχωροῦμεν ἀναστρεφόμενοι ἐν μέσῳ τοῦ μυριοποικίλου πλήθους, ἐν ᾧ ταχύτερον βάλνει σπεύδουσα καπέρυθρος καὶ ἰδρωτὶ περιῤῥεομένη ἢ πλύντρια, ἢ *lavanda*, καθάριος, λευκὴ ἐν τῇ ἀναβολῇ καὶ κροτούσα τὰ ξύλινα αὐτῆς καὶ βαρέα σανθάλια, ἐν οἷς προκλητικῆ ἀντίθεσις ἐπιδείκνυται ἢ ἐν λευκοτάτῃ περικνημίδι συνεσφιγμένη εὐρωστος, ἀλλ' ἔλαφρά κνήμη, βραδὺ αἶρει τὸ βῆμα ὁ εὐθύς ὡς πάλος καὶ σοβαρὸς ὡς ξένος δημοτικὸς φύλαξ, ἐνῶ πλαγίως ταχεῖα ἐκφεύγει ἢ *carrozzella*, ἐφ' ἧς ἀστράπτει τὸ γυμνὸν τέταρτον τοῦ στήθους καὶ τὸ χρυσοῦν ὑποδημάτιον τῆς εἰς τὸ λουτρὸν σπευδούσης *cocotte*, καὶ παρὰ ταύτην ἐπιστρεφόμενος πρὸς στιγμὴν σταματᾷ ὁ ἐπὶ τὸ ἀγγλικώτερον κομφεούμενος νεανίας, ἐνῶ ὀπισθεν αὐτοῦ, ἀποθέτων ἐπὶ βραχὺ τοῦς εὐκόσμους κάδους ὁ γυμνόπους ὑδροπῶλις; σιμῶζεις βραγγῶν τὸ *αἰὶς θέλει νὰ πῆν*, διότι εἶδε τὸ πλῆρες καὶ θαρῆς κυλιόμενον *omnibus*, τοῦ ὁποῦ οὗ ὁ ἠνίοχος ὑπὸ πελώριον ἀλεξήλιον κοιμᾶται, πεποιθὼς εἰς τοὺς πειθηνίους αὐτοῦ ἵππους, οἵτινες διὰ τοῦ αὐτοῦ μεμετρημένου θήματος τὰς αὐτὰς πάντοτε διατρέχουσιν ὁδοῦς . . . καὶ παρελθόντος τοῦ *omnibus* ἰδοὺ προκύπτουσα ἢ σφριγηλὴ καὶ ἀείποτε μειδιῶσα μικρὰ ῥάπτρια . . . ἢ προσφιλεῖς, ἢ αἰωνία *Ναννέλλα* . . . καὶ ἐδῶ σταματῶ, διότι ἐξέλειπεν ἡ ἀναπνοή μου ἢ μᾶλλον ἢ τοῦ ἀναγινώσκοντος.

Ἐνώπιόν τῆς ἐσταμάτησα, ἐκ τύχης ὅμως καὶ οὐχὶ δι' ἔλλειψιν ἀδρότητος πρὸς τὴν Κυρίαν μου· ἀλλ' ἡ *Ναννέλλα* γνωρίζει τὸν κόσμον, καὶ βλέπουσά με ἐν συνοδίᾳ, ὀρθοὶ τὴν κεφαλὴν, λαμβάνει ὑφος ἀπασχολημένον καὶ σοβαρὸν καὶ παρέρχεται.

* *

*

Βλέπεις, ὦραία μου φίλη, τὸν ὄμιλον ἐκείνον, τὸν ὑπὸ τὰ πρὸ ἡμῶν δένδρα ἰστάμενον καὶ ἐν ζωηροτάτῃ συνομιλία τυρβάζοντα;

Ἔναι δέκα ἢ δεκαπέντε ὄντα, ὧν δύο ἢ τρία, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς ἀναβολῆς, θήλας, ἡλικίας ἀπροσδιορίστου καὶ ἐνδεδυμένα μετὰ ποικιλίας ἐκφευγούσης τὴν ἐπιχειρηματικωτάτην τῶν γραφίδων.

Τὰ ὄντα ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸ εἶδος τῶν ἐξ ἔθους προνομιοῦχων θαμῶνων τῆς τοῦ Δημαρχείου πλατείας, ὡς οἱ παρ' ἡμῖν *Πανσαρία* τοῦ παρὰ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν περιφήμου *Κήπου τοῦ Κλαυθμῶνος*.

Ἀπὸ τῆς 10ης πρωῖνῆς ὥρας μέχρι μεσημβρίας καὶ ἀπὸ τῆς 8ης ἑσπερινῆς μέχρι σοῦ μεσονυκτίου, βλέπει τις ὡς μελαγχολικὰς σιὰς ἐπὶ τῆς ὄχθης τοῦ Ἄχεροντος, τὰ πρὸς ἀνθρώπους ὁμοιάζοντα ὄντα ταῦτα πλανώμενα ἀνά ὀμίλου ἢ μεμονωμένα καὶ διὰ τῆς ἑαυτῶν παρουσίας προσάπτοντα ἰδιαίτερόν τι χαρακτηριστικὸν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα φοιτῶσι.

Προσέλθωμεν αὐτοῖς καὶ ἐκ τῶν λεγομένων εὐκολώτερον, χαρίεσά μου φίλη, θὰ λάβῃς ἰδέαν τινὰ περὶ τῶν φυσιολογικῶν ἰδιοτήτων τῶν ὄντων τούτων.

— Ποῦ; εἰς τὴν Καλκούταν; Ἄ! μοὶ πρόσφέρουσι δύο χιλιάδας στεργίνας διὰ τρεῖς μῆνας· ἀλλὰ δὲν με συμφέρει.

— Ἐχεις δίκαιον, τενόρε· ἄλλως ἢ τέχνη ἐκτίπτει.

— Ὁ Δὸν Πέπε μ' ἐσοχότισεν ἐπιμένον νὰ με πείσῃ νὰ δεχθῶ 30 χιλιάδας φράγκων διὰ δέκα παραστάσεις εἰς *Μαδρίτην*· ἀλλὰ θέλει νὰ μοὶ ἐπιβάλῃ ἐκτὸς τοῦ *Ruy Blas* καὶ

τοῦ *Τροβατόρε* καὶ τὸν Ἐρνάνην ἀκόμη· ἐγὼ ἐπιμένω ἀπαίτων τὸ *Ballo in maschera*, ἄλλως δὲν δέχομαι.

— Καλὰ κάμνεις.

— Τὸ ἐμάθετε; ὁ *Βιανζίνης* τραγωδεῖ εἰς *Καλαβρίαν*!

— Τοιοῦτος σκύλος καλῶς ἔπραξε καταφυγὼν εἰς τὰ ὄρη.

— Ἦκουσα ὅτι ἡ γυνὴ του, ἢ παχεῖα Δώρα, εὐρίσκεται εἰς ἄλλην ἐταιρίαν μετὰ τοῦ βαρυτόνου *Σπρούκο*λο.

— Ὁ ὁποῖος ἀφῆκε τὴν μικρὰν *comprimaria*, τὴν Ἐρμελίνδαν.

— Τὴν εἶδα ἰδῶ.

— Τίς εἶδε τὸν *basso* *Ρινάλδην*; τὸν ζητῶ ἀπὸ πρώτας· ἰδῶ δὲν ἐφάνη.

— Ὅχι ἦναι εἰς τὸ καφενεῖον.

— Οὔτε ἐκεῖθεν διῆλθε· μετέβην ἀκόμη εἰς τὸ *Πρακτορεῖον*, εἰς τὸ *Τολέδο*, εἰς τὴν *Taverna Penta*, ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ τὸν εὕρω.

— Διῆλθες ἐκ τῆς ἀστυνομίας;

— Καὶ τί ὑποθέσεις δύναται νὰ ἔχῃ ὁ *Ρινάλδης* μετὰ τῆς ἀστυνομίας;

— Δὲν αἰσθάνεσαι τί καύσων; ἴσως τὸν συνέλαβεν ὁ . . . μπόγιας.

— Ἐμάθετε ὅτι ὁ Δὸν Λουίζης ζητεῖ νὰ σχηματίσῃ θίασον διὰ τὴν *Κέρκυραν*; προσέφερεν ἤδη τριακόσια πεντήκοντα φράγκα εἰς τὴν *prima donna* *Ρανούσφην*, τριακόσια εἰς τὸν *Τενόρον* *Κάκκαμον* . . .

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ ὁ μὴ θέλων νὰ μεταβῇ εἰς *Καλκούταν* τενόρος ἐξαφανίζεται ὡς φάντασμα, καὶ μετ' αὐτὸν, εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, οἱ πλείστοι ἐκ τοῦ ὀμίλου τῶν ὑπὸ διαθεσιμότητα ἀοιδῶν ἐκλείπουσιν ἐπίσης . . . σπεύδοντες εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Δὸν Λουίζης.

Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι τὴν πρώτην δὲν προεγευμάτισαν καὶ τὸ δεῖπνον δι' αὐτοὺς εἶναι πρόβλημα, τοῦ ὁποῦ οὗ ἡ λύσις ἄγνωστον ὑπὸ ποίαν μορφήν ἢ ποιότητα θὰ ἐξευρεθῇ.

Κατερχόμενοι ἤδη πρὸς τὴν γείτονα εὐρυτάτην ὁδὸν, ἧς δεσπόζει ὁ Νέος Πύργος καὶ ἧτις φέρει πρὸς τὸν λιμένα, κατὰ κλυστον δεξιόθεν ὑπὸ ἑκατὸν ξυλίνων παραπηγμάτων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐπρεπῶν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεάτρου ἢ τῆς *galbrié* λαμβανόντων, ἀναλόγως τῶν ἰδίων ἰσχυρισμῶν, θέλωμεν διέλθει, ὦ γενική μου ἀναγνώστρια, ὥρας τινὰς ἐν τῷ μέσῳ τῆς *Bohème* τῶν παριῶν τούτων τῆς τέχνης, οὐ; κατὰ τὰς εὐτυχεῖς τοῦ βίου των στιγμὰς παρ' ἡμῖν ἐγνωρίσαμεν . . . Ἄλλ' ἤδη ἀπέκαμες πρὸ τῆς γραφίδος; μου, πρὸς ἡν ἢ Ἄντιδιευθυντεία ἀπεγνωσμένη ἐκ τοῦ χρειάζου τῆς *λίμας* μου, ἀναφωνεῖ «στῆθι!»

Bohème.

ΠΩΣ ΕἶΜΑΣΤΕ.

Ἄν μᾶς χωρίζουν θάλασσαις, βουνὰ ἂν μᾶς χωρίζουν; τὰ μάτια μου, ποῦ φέρνει ὁ νοῦς ἀπάνου 'ς τὰ φτερά του; ἄν σφεροτὰ πετοῦν κι' αὐτὰ καὶ σὲ κρυφαντικρίζουν ὦραία ἄν τῆς νειότης σου τὴν πειδὸ κρυφὴ ἐλπίδα, γλυκεῖα γλυκεῖα ἄν τῆς αὐγῆς τὴν ῥοδινὴ ἀχτίδα. Μὰ εἶμαστε ἄν δυὸ ψυχαῖς 'ς τὸν ἄλλο κόσμον κάτω ποῦ βλέπονται, κυττάζονται, κι' οὔτε μιὰ λέξι δὲν ἠμιλοῦν, ἀχ! οὔτε ἀγκαλιάζονται.

Σφρίγγε.